

депутация часъ по-скоро; едно, защото народнитѣ тегла не допушали вече никакво отлагане; друго, защото турското правителство прибѣгвало къмъ разни сръдства да изопачава всѣчески истината не само чрѣзъ своитѣ прѣдставители въ странство и чрѣзъ подкупени публични органи, но и чрѣзъ обнародване сковани отъ лъжи рапорти на неговитѣ пратеници въ пострадалитѣ мѣстности, каквито бѣха именувемитѣ Едибъ-ефенди и Селимъ-ефенди, които въ своитѣ рапорти не се стѣснявали да приписватъ просто на българитѣ турскитѣ свирѣпства, да прѣдставятъ, съ други думи, не българитѣ жертва на турцитѣ, а наопаки турцитѣ жертва на българитѣ; третѣ, защото както постояннитѣ консулски агенти, така и приврѣменно изпращанитѣ чужди кореспонденти, да видятъ на мѣсто и отблизу грознитѣ и кървави сцени, не били въ състояние да узнаятъ всичко прѣдъ разнитѣ хитрувания или ласкателства на турскитѣ власти. При това всички тѣзи лица, казваше се въ тия писма, нито сегашнитѣ болки на народа могли да почувствуватъ въ всичката имъ острота, та да ги и прѣдставятъ дѣто трѣба въ всичката имъ грозота, нито за едно по-добро бждеще на тозъ народъ да издигнатъ гласа си, отъ каквито впрочемъ лични чувства и да се въодушевлявали. Писма съ такова съдържание и съ такъва настойчива молба бѣше получилъ и самиятъ Екзархъ прѣзъ втората половина отъ мѣсецъ юлия 1876 г. И единъ день той изпраща на пишещия сега тия бѣлѣжки, на когото — нека се каже това тукъ мимоходомъ — Екзархътъ бѣше едно врѣме учителъ, изпраща му една собственоръчна бѣлѣжка, съ която го молѣше да намене при него колкото е възможно по-скоричко. И когато тѣй призованиятъ бивши неговъ ученикъ се намѣри при него, той, развълнуванъ, зима го за ръка, въвежда го мълчешкомъ въ собствената си стая,